

Мітка. Книга 1

КУПИТИ

У галактиці, яка живитися магічною течією - Енергією, дар є у кожного. Акос, син оракула з народу тувеситів, завдяки своєму дару має надійний захист: він здатен протистояти впливу інших людей, хай який у них буде дар. Одного нещасливого дня Акоса разом з братом викрадають солдати з ворожого народу шотетів. Опинившись у чужому краю, Акос ладен на все, щоб урятувати брата.

Кіра, сестра брутального тирана, який править народом шотетів, має дар завдавати болю одним дотиком. Це дає їй владу над людьми, та водночас Кіра змушена все життя жити з болем, до того ж їй зовсім не хочеться бути клинком у руках свого старшого брата. Якщо вона допоможе Акосу, який здатен звільнити її від болю, може, це змінить цілий світ?

Розділ 1. Акос

Мовчазні квіти завжди розквітали під час найдовшої ночі.

Ціле місто святкувало той день, коли жмуток пелюсток розпускався у неймовірну червону квітку: почасти тому, що ці квіти були частиною життєвої енергії всього народу, а почасти, принаймні на думку Акоса, щоб люди не подуріли від холоду.

Того вечора, перед початком ритуалу Цвітіння, він обливався потом у своєму кожусі, чекаючи на решту родини, тож вирішив вийти на подвір'я й охолонути. Будинок родини Кересетів звели навколо печі, всі зовнішні та внутрішні стіни були вигнуті, щоб створити круглу форму. Вважалося, що це принесе удачу.

Морозне повітря почало жалити очі вже з порога. Хлопець надів окуляри, а оскільки шкіра пашіла теплом, то скло відразу вкрилося парою. Він дістав рукою в рукавиці металеву коцюбу й запхав шматок металу під піч. Там лежало палай-каміння, що нагадувало чорні шматки землі, допоки не спалахнуло від іскри різними барвами — залежно від того, чим обсипали кожен камінець.

Зібране докупи палай-каміння засяло червоним, немов кров, світлом. Воно лежало тут не для обігріву і не слугувало джерелом світла, а лише нагадувало про Енергію. Наче про це недостатньо нагадував гуд усередині Акоса. Енергія проходила крізь кожную істоту і проявлялася різноманітними кольорами на небесах. Наче те палай-каміння. Наче світло від літунів, які носилися над головою на шляху до місця святкування. Чужинці, які гадали, що на їхній планеті немає нічого, крім снігу, насправді навіть кроку не ступили на землю.

З дверей визирнув старший Акосів брат Айджа.

— Кортить задубнути? Ходи, мама вже майже зібралася.

Перед походом до храму їхня мама завжди чепурилася трохи довше. Зрештою, вона — оракул. Усі не зводитимуть з неї очей.

Акос відклав коцюбу й зайшов у дім, знявши окуляри й опустивши з обличчя захисну маску.

Батько зі старшою сестрою Сизі стояли біля входу, загорнувшись у свої найтепліші пальта. Увесь верхній одяг шили з однакового матеріалу — хутра куті, яке неможливо було перефарбувати, тому воно завжди лишалося біло-сірим, — і додавали каптур.

— То всі готові, Акосе?

Мама застебнула пальто. Покосилася на татові старі черевики.

— Десь там прах твого батька аж здригається від того, які брудні твої черевики, Аусо.

— Знаю, і саме тому доклав так багато зусиль, аби їх забруднити, — з широкою усмішкою відповів тато.

— Добре, — майже прощобетала вона. — Вони саме в такому стані мені й подобаються.

— Тобі до вподоби все, чого не терпів мій батько.

— Це тому, що він узагалі нічого не терпів.

— А може, ми таки дійдемо до літуна, поки той ще прогрітий? — жалібно озвався Айджа. — Орі вже чекає на нас біля меморіалу.

Мама закінчила одягатися і затулила обличчя маскою.

Захистившись хутром, окулярами и рукавицями, весь гурт почав ковзати по алеї перед будинком. На них очікував присадкуватий круглий корабель, який левітував на півметровій висоті якраз над сніговим покривом. Мама торкнулася дверей, і ті відсунулися убік, щоб усі могли залізти всередину. Сизі й Айджа мусили втягти Акоса за руки, бо хлопець ще не доріс, щоб залізти в корабель самотужки.

Ніхто навіть не намагався пристебнутися пасками безпеки.

— До храму! — тицьнувши кулаком у повітря, гукнув тато. Він завжди робив так під час поїздок родини до храму.

Це нагадувало підбадьорення перед нудною лекцією чи довгою чергою в день виборів.

— Якби ж закоркувати це збудження в пляшки й продати всім жителям планети Туве. Я бачу більшість із них раз на рік, і вони з'являються лише через їжу й напої, — ледь усміхаючись, мовила мама.

— Ось тобі й вирішення проблеми, — мовив Айджа. — Постійно спокушати їх їжею.

— Дитяча мудрість, — сказала мама, натискаючи на кнопку запалення.

Літун підкинув їх угору й вперед, тож усі навалилися одне на одного. Айджа, сміючись, штурхонував Акоса.

Попереду виблискували вогні Гесси. Їхнє місто оповилося навколо пагорба: військова база — внизу, храм — на верхівці, а решта будівель — посередині. Храм, до якого вони летіли, був великою кам'яною будівлею з банею, зробленою з сотень шматочків кольорового скла й розміщеною якраз посередині споруди. Коли на нього потрапляло сонячне проміння, то Спокуса Гесси сяяла помаранчево-червоними барвами. Тобто баня майже ніколи не сяяла.

Літун почав рухатися над пагорбом, підіймаючись і пролітаючи над кам'яною Гессою, такою ж стародавньою, як їхня планета-держава Туве: місцеві мешканці так вимовляють це слово, що чужинці часто ним просто давлються.

Половину вузьких будинків поховало під снігом. Майже всі вони спорожніли. Усі, хто мав хоч якийсь статус у суспільстві, пішли сьогодні до храму.

— Бачила щось цікаве? — запитав у мами тато, а тим часом відлетів від особливо високого анемометра, що висунувся далеко в небо. Апарат обертався колами.

З татового тону Акос зрозумів, що той питає маму про її видіння. На кожній планеті галактики було троє оракулів: один лише готувався ним стати; один чинний, як мама; а третій уже втратив це звання. Акос не дуже розумів, що це все означає, крім того, що Енергія шепотіла майбутнє мамі на вушко, і половина людей, яких вони зустрічали, просто благоговіла перед нею.

— Яюсь, можливо, помітила твою сестру, — почала мама. — Але не певна, що вона захоче слухати про моє видіння.

Вона просто вважає, що майбутнє потрібно поважати, визнаючи його вплив.

Мама по черзі глянула на Акоса, Айджу й Сизі.

КУПИТИ